

Samtalet vid brunnskanten

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Johannesevangeliet 4
Samtalet vid brunnskanten

Sykar, den 10/5, år 31

Käraste Rakel!

Mycket har hänt de sista dagarna som jag bara måste få skriva till dig om! Jag har träffat en man som förvandlat mitt liv! Himla inte med ögonen nu; låt mig förklara!

För några dagar sedan bestämde jag mig för att hämta vatten mitt på dagen, trots att det var så varmt. Jag var bara så trött på alla viskningar bakom ryggen på mig när vi träffades runt brunnen om kvällarna. Egentligen var jag trött på allting, hela mitt värdelösa liv! När brunnen kom inom synhåll, såg jag att det satt någon där. Typiskt, tänkte jag, just när jag hade velat vara ensam. Sedan märkte jag att det var en man, och till råga på allt, en jude. Precis det jag inte behövde, någon som föraktade mig ännu mer än mina egna! Med ens kände jag hela mitt (i hans ögon) lörtiga väsen - av blandras med fel religiös övertygelse, om det inte bara räckte med att vara kvinna! Ja, ja, tänkte jag, det var bara att hämta vattnet och sticka så fort som möjligt. Åtminstone kunde inte han anklaga mig för min moral - eller avsaknad av denna - som alla som känner mig gör!

Men, kan du tänka dig, han hade modet att tala till mig, att till och med be mig om något att dricka! Jag stakade fram det första jag tänkte på - hur kunde han be mig, en samarit och kvinna, om något att dricka?

Han undvek min fråga och medan vi pratades vid och jag såg mänsklig respekt för mig i hans ögon och hörde det i hans röst, visste jag nästan inte längre vem jag var. På något sätt växte jag inom mig själv bara genom att vara i hans närvaro. Kolugnt satt han där och påstod att han kunde ge mig något från Gud att dricka om jag bad om det -- vatten som gjorde att man aldrig blev törstig igen och gav evigt liv! Om inte det hade varit för hans helt korrekta uppträdande skulle jag ha trott att han var någon vilsen galning, men han var så äkta. Jag drogs till att prata med honom, även om jag inte kunde förstå hur han tänkte. Det skulle vara så skönt att slippa gå till brunnen varje dag så jag bad så klart om detta vatten.

Då förstörde han det hela (tyckte jag då) genom att be mig hämta min man! Jag förstod ju att han måste; ingen man med självrespekt kunde prata med en kvinna som han gjorde utan att hennes man var med. Jag var glad att jag kunde svara ärligt att jag inte hade någon! Då hände det riktigt märkliga! Han visste om Eli - och alla de andra! Det hade han gjort hela tiden. Du vet att det är flera män som bokstavigt har klätt av mig och otaliga som har gjort det med sina ögon. Men denne man klev istället rätt in i mitt hjärta med en äkta omsorg, trots allt han visste om mig.

Då förstod jag att han inte var vilken jude som helst utan någon slags profet! Vi pratade en stund om tillbedjan och jag sade att jag visste att Messias skulle komma och förklara allt detta för oss. Jag var nästan inte förvånad när han sade att det var han som var Messias! Det var svårt att ta in, att jag stod där under den heta solen och pratade med en trött och törstig man som sade sig vara Messias! Men, jag trodde på honom, och Rakel, han är ju Messias!

Hans vänner dök upp i denna stund med mat, och jag kunde inte hålla mig längre. Jag glömde helt varför jag hade varit vid brunnen och sprang för att berätta för alla jag träffade om honom. De gick och lyssnade till honom var och en och nu är vi flera som har den mest underbara gemenskap. . . .

Vet du, Rakel, ju längre jag tänker på det, desto säkrare är jag att han satt där den dagen vid brunnskanten och väntade just på mig. Brunnen, särskilt kanten där han satt, har blivit helig för mig. Jag tillber Gud där jag ska -- i mitt hjärta. Jag känner mig fri; jag är fri!

Gråbo, den 10/5, år 2005

Kära Läsare,

Brevet ovan är förstås påhittat. Läs gärna Johannesevangeliets fjärde kapitel där den riktiga berättelsen finns. I vers 4 står det att Jesus måste ta vägen genom Samarien. Faktum är att judarna brukade alltid ta en omväg för att undvika just Samarien.

Jesus sitter nu på någon vardaglig plats i vår omgivning och väntar och är lika beredd som han var då att stilla vår inre törst. Vilken plats som helst kan förvandlas till en helig, bara vi ge honom tillfälle att verka där.

Judy Breneman
Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...